

Maria Kulisiewicz-Kubiela, Agnieszka Kruk

Warszawa, ul. Zwoleńska.
Stanowisko 10

Informator Archeologiczny : badania 17, 97-98

1983

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

- glina i kamieniami występowały na głębokości 47 - 55 cm. Jónna partia wału na głębokości 40 - 60 cm cośi ślady intensywnego pożaru/sfultona ceramika, przepalona kamienie, znaczna ilość przepalonych bierwion/. Odkryta w osypisku wału ceramika posiada podobne cechy kulturowe i chronologiczne jak ułamki naczyń odkryte w latach ubiegłych. Pochodzi ona z typowych naczyń dla grupy górnośląsko-małopolskiej kultury Łużyckiej. Wyjątek stanowią trzy fragmenty naczyń, które można zaliczyć do grupy wschodnio-wielkopolskiej kultury Łużyckiej. Bezpośrednio w osypisku wału odkryto fragment naszyjnika i bransolety, obie ozdoby wykonane są z okrągłego śnieżnego drutu.
- b. Kontynuowano badania w mieszkalnej części osady. Odkryto dwie jamy o wym. 120 x 65 cm i 110 x 80 cm. Zawartość ich stanowiła ceramika i kości zwierzęce oraz fragmenty żelaznych bransolet bliżej nieokreślonego typu. Odkryta w warstwach kulturowych i w jamach odpadkowych ceramika, podobna do ceramiki znalezionej w wypełniku wału.
- c. Badania prowadzone w zachodnio-północnej części osady, oznaczonej umownie jako wykop III, doprowadziły do odsłonięcia dalszej części osady noszącej elementy kultury wschodniopomorskiej. Przebadano obszar o powierzchni 125 m², odkryto 9 jam odpadkowych dochodzących do 120 cm średnicy. Zauważono fragmenty dużych rozmiarów naczyń naczyniowych, sznalki zwierzęce oraz grudki polepy z nagatymi oddzielnymi bierwion.

STOBIN, gm. Konopnica
woj. sieradzkie
Stanowisko 4

patrz okres wpływów rzymskich

STWECINO,
woj. bydgoskie
Stanowisko 1

patrz późne średniowiecze

SZAMOTULY
woj. poznańskie
Zamek Górków

patrz późne średniowiecze

ŚWIEBIECHÓW DUŻY, gm. Annapol
woj. łódzkie
Stanowisko 1

patrz epoka brązu

TORUŃ
Kościół Najświętszej Marii Panny

patrz późne średniowiecze

WARSZAWA, ul. Zwolęńska
Stanowisko 10

PP Pracownia Konserwacji Zabytków
Pracownia Archeologiczno-Konserwatorska
Oddział w Warszawie

Badaniami kierowały mgr mgr Maria Kulisiawicz-Kubiśka i Agnieszka Kruk. Finansował Konserwator Zabytków m.st. Warszawy. Pierwszy sezon badań. Całota wielokulturowa z okresu halstackiego.

Stanowisko odkryto wiosną 1976 r. w trakcie realizacji tematu "Mapa archeologiczna Warszawy". Osada położona jest na prawobrzeżnym tarasie Wisły w strefie pawa niewielkich wód, na terenie dzielnicy Praga Południe, na gruntach należących do miejscowości Żerzeń. Usytuowana jest ona północ od ul. Zwolęńskiej /ok. 50 m/, na wprost zabudowa przy ul. Zwolęńskiej 64.

Badaniami objęto północną i południową część wzniesienia. Przebadano powierzchnię 390 m². Odkryto 22 obiekty. Do najciekawszych z nich zaliczyć należy 4 obiekty, charakteryzujące się niewielkimi rozmiarami, o wypełnisku intensywnie czarnej a niekiedy brązowo-czarnej ziemi z fragmentami ceramiki i licznymi ułamkami przepalonych kości. Pozostałe obiekty to jamy o zróżnicowanej wielkości posiadające bardzo małą ilość materiału zabytkowego.

Na podstawie wstępnego przeglądu materiału ceramicznego badane stanowisko datowane jest na okres halstański.

Badania miały charakter weryfikacyjno-rozpoznawczy i nie przewiduje się ich kontynuacji. Materiały znajdują się w PP PKZ o/Warszawa.

WAŻYNO, gm. Szemud
woj. gdańskie
Stanowisko 1

Muzeum Archeologiczne
w Gdańsku

Badania prowadził mgr Marian Kochanowski. Finansowało Muzeum Archeologiczne w Gdańsku. Drugi sezon badań. Cmentarzysko ludności kultury wschodniopomorskiej.

Stanowisko zlokalizowane jest między drogami, prowadzącymi z centrum wsi Ważyno do Czeczawa i Warzenka, na terenie niewielkiego lasu sosnowego. Położone jest na rozległym wyniesieniu polodowcowym, zbudowanym z glin żwałowych, których pokrywą stanowią piaski i żwiry wodnolodowcowe.

Program badań obejmował uchwycenie zasięgu cmentarzyska i uściślenie chronologii stanowiska.

Wytyczono sześć wykopów oraz 38 małych sondży na przestrzeni około 0,5 ha. Efektem prac było wyeksplorowanie 4 grobów skonstruowanych z płyt kamiennych, zawierających od 4 do 8 popielnic glinianych, w których oprócz przepalonych kości ludzkich natrafiono na liczną wyrobę z brązu /kołczyki z namalowanymi paciorkami szklanymi/. Konstrukcje grobowe oraz materiał ceramiczny zostały dość poważnie zniszczone, między innymi przez korzenie porastających wokół drzew.

Na podstawie wyników z dwóch sezonów ustalono, że cmentarzysko liczyło 11 grobów, zajmowało obszar ok. 3 arów na kulminacji oraz południowo - wschodnim stoku wyniesienia. Uściślono chronologię cmentarzyska: od okresu Hallstatt D po wczesny i średni okres lateński.

Materiał złożono w Muzeum Archeologicznym w Gdańsku.

Nie planuje się kontynuowania badań.

WIELE, gm. Wrocza
woj. bydgoskie
Stanowisko 2

Muzeum Okręgowe
Im. Leona Wyczółkowskiego
w Bydgoszczy

Badania prowadził mgr Wojciech Kuczkowski. Finansował WKZ w Bydgoszczy. Drugi sezon badań. Cmentarzysko kultury wschodniopomorskiej z okresu halstańskiego i wczesnego podokręsu lateńskiego.

Stanowisko położone jest na niewielkim wyniesieniu, w kierunku północno-zachodnim od drogi Wiele - Białawieża. Na terenie tym w 1974 r. odkryto przypadkowo grób skrzynkowy. Badania w 1983 r. miały charakter ratowniczy. Wytyczono wykop 15 x 2 m. W wykopie, na głębokości około 24 cm odkryto grób podkleszowy, w znacznym stopniu zniszczony przez orkę. Zachowały się duże fragmenty klesza, kilka fragmentów popielnicy oraz przepalona kość ludzka. Klesz obłożony był 4 małymi kamieniami. Jama grobu wypełniona była ziemią o zabarwieniu ciemnobrunatnym.

Na podstawie rozrzutu ceramiki na powierzchni pola, można określić obszar cmentarzyska na około 1/2 hektara. W odległości około 1200 m, w kierunku północno-zachodniej od badanego stanowiska natrafiono na osadę współczesną cmentarzysku.

Przewiduje się kontynuację badań.